

DADZIS

1981 10

SATĪRAS
UN HUMORA
ŽURNĀLS.
IZNĀK
KOPĒ
1987. GADA
DIVAS REIZES
MĒNEŠ

© LKP CK izdevniecība.
«Dadzis», 1981.

Nr

— Mīļā, tāda nelaime! Ilgvars no mums iet prom un
Bingucītim tagad jāmeklē jauns saimnieks...

LABO «DADZĪT»!

Mēs, Gulbenes pilsētas Puškina ielas 1.^a mājas ledzīvotāji, griežamies pie tevis pēc palīdzības. Te dzīvojam jau kopš 1980. g. aprīļa mēneša. Pagājis gads, bet nav siltā ūdens, nav telefonu. Celtnieki gaida, kad Gulbenes sakaru mežģis levīlks telefonus, sakarnieki savukārt gaida, kad celtnieki beigs nepabeigtos darbus. Bet mēs, mājas ledzīvotāji, maksājam par telefoniem, patiesībā par cerībām kādreiz tikt pie telefoniem. Varbūt Gulbenes PMK priekšnieks b. Karpovs savu vīru neizdarību dēļ palīdzēs maksāt par mūsu telefoniem?

Un kad būs siltais ūdens? «Dadzīt», nāc talkā! Bez Tavas palīdzības mūsu pūles, staigājot no vienas iestādes uz otru, šķiet, panākumus nedos.

Ar cieņu Puškina ielas 1.^a mājas ledzīvotāji BARANOVS, DEKSNIS, DANILOVA un citi

MĪĻO «DADZĪT»!

Man ir mazs bērns. Bet bērni, kamēr tie ir maziņi, mēdz palaiķam raudāt. Tādos gadījumos viens no nomierināšanas līdzekļiem ir māneklītis.

Tāču māneklīšu ražotāji domā citādi. Viņi uzskata, ka tāda manta maziem bērniem nav vajadzīga, vārdu sakot, lieks greznums. Tāpēc aptiekās var iegādāties tikai pudeļu pupiņus, bet māneklīši, ja arī aptiekās parādās, tad tikai uz īsu brīdi.

Ko darīs mūsu mazuli, ja ražotāji iedomāsies, ka arī pudeļu pupiņi ir lieks greznums?

V. FREIBERGA,
Rīgas rajonā

SVEIKS, «DADZĪT»!

Pagājušajā gadā rakstīju Rīgas piena kombinātam, ka mēs rūpnīcā saņemam kefīru netīrās, ar pienu nolaistītās pudelēs. Toreiz kombināta ģenerāldirektors b. J. Gūtmanis atbildēja šādi:

«Tas izskaidrojams ar to, ka kefīra iepildīšanas līniju ekspluatēja pirms kapitālā remonta un dozētājs bija izregulējies. Pašlaik līnija ir izremontēta un šis defekts ir novērsts.»

«Dadzīt», man tā vien liekas, ka tas kapitālais remonts būs bijis diezgan nekapitāls! Jo nu jau vairākas nedēļas saņemam kefīru tādās pudelēs, ka nepatīkami panemt tās rokās.

O. MEDNIS,
Rīgā

LABDIEN, «DADZĪT»!

Dzīvoju Rīgā, Zilupes ielā Stahanoviešu tiltā. Pa manu tabas logu paveras skaists skats uz tiltu un tā apkārtni. Abi tiltam ir slāvas nogāzes, kur manuprāt, ir domātas apstādītiem. Vasarā tie varētu zaļš skaista zālīte. Bet dabā diem vērojama cita aina. Sētnieki, i tīra tiltu, ir pārāk slinki un p sava prāta atvieglo sev daru. Savāktos atkritumus viņi met stāvo malā uz leju. Bet kont neri, kas novietoti uz tilta da metri attālumā cits no cita, st tukši.

Katru pavasari tilta malas dējādi nobēr ar papīriem, smiltīm, sprunguļiem un akmeņiem. Uz aizrādījumiem sētnieki vi aldzīgi atbild: «Lūdzu, sūdziet ja vēlaties!»

Mīļo «Dadzīt», ja vari, tad, dzu, drusku pakutinīti tos nevi gos sētniekus un tilta apkārtni labiekārtotājus!

Zilupes ielas 31. mā ledzīvotāju vārdā E. LAIDIS

Pa «DADŽA» publicēto un nepublicēto materiālu pēdām

«UNIKĀLS PIEMINEKLIS»

vai, precīzāk izsakoties, tramplīns, kas ar diviem projektoriem pierāda nu jau divdesmit gadus rēgojas kāda paugura virsotnē šmerlī, bija aprakstīts «Dadža» 4. numurā.

Brīvprātīgās arod biedrību sporta biedrības «Daugava» Centrālās Padomes priekšsēdētājs J. Vilks atsūtīja mums sīkākas ziņas par unikālo pieminekli. «Trampilns uzbūvēts 1961. gadā. Pasūtītājs — Rīgas pilsētas sporta komiteja, darbus vadīja Rīgas pilsētas izpildu komitejas kapitālās celtniecības pārvalde. 1963. gadā, kad jau bija zināms, ka trampilns neatbilst tādas sporta celtnes prasībām, viņš tika nodots sporta biedrības «Vārpa» Rīgas rajona padomei kopā ar importa maksīgo segumu, bet vēl vēlāk, par cik viņš atrodas Rīgas pilsētas teritorijā, — biedrības Rīgas pilsētas padomei; segums palika Siguldā. Izņemot viņš nekad nav bijis, pārbūvēt viņu par trampilnu nav iespējams — lādu secinājumu izdarīja attiecīga kompetenta komisija, un 1980. gadā viņš tika norakstīts. Šobrīd tiek meklēta iespēja šo vēsturisko pieminekli nojaukt.»

«GRĀDĪGĀ LOĢIKA»

palīdzēja «Dadža» zinātniekiem atklāt neredzamas būtnes Valsts Akadēmiskā drāmas teātra bufetē. Par to «Dadžis» rakstīja 4. numurā.

Rīgas pils. Sabiedriskās ēdināšanas trestu pārvaldes priekšnieka vietnieks b. V. Petrovskis mums ziņo, ka visos uzņēmumos, kur tiek organizētas bērnu un jaunatnes izrādes, alko-

holiskos dzērienus realizēt stingri aizliegts, tajā skaitā arī Valsts Akadēmiskā drāmas teātra telpās.

«DADZĪT»!

rakstīja mūsu lasītājs J. Gailums 5. numurā, «(.) «Somdara» laudis mēs daudz vainot nevaram, jo viņi rāvējslēdzus negatavo. Tos ražo citur, turklāt ražo slikti.»

Uz šo vēstuli atsaucās vieglās rūpniecības ministra vietnieks b. T. Fedotovs. Viņš raksta, ka Rīgas mākslinieciskās furnitūras ražošanas apvienības 3. ceha kolektīvs apspriedis vēstulē minētos faktus. Turpmāk rāvējslēdzus pārbaudīs biežāk, nekā tas paredzēts standartos un priekšrakstos. Tikšot pilnveidots arī tehnoloģiskais process un kontroles metodes.

«BOSIM HUMĀNI»

— «Dadžis» aicināja 5. numurā, rakstot par Rīgas pīrēm, kur reizumis jāperas ar pliku žagaru buntī.

Kā izriet no mežsaimniecības un mežrūpniecības ministra vietnieka b. J. Rubena atbildes, Gulbenes MRS sagatavotās pīrīsslotas atbilst standartiem, bet kvalitāti tās zaudējušas pīrīs kombināta «Varavīksne» noliktavās.

«SIVENS MAISĀ»

— ar šādu virsrakstu žurnāla 5. numurā bija publicēts feļtons par kombinētās barības kvalitātes problēmām. Latvijas PSR sagādes ministra pirmais vietnieks b. E. Stārs redakcijai

ziņo, ka materiālā skartie jautājumi nav pēc jūsi garām koordinācijas padomes sēdes i manībai. Iecavas kombinētās barības rūpnīcā patiešām trūkst piemērotu noliktavu, kur glabāt izejvielas. Tagad rūpnīcā sistemātiski pbauda produkciju uz peroksidāzi republi niskajā kombinētās barības ražošanas laboratorijā. Gadījumos, kad konstatēts toksiskun barība saskaņā ar laboratorijas ieteikur hidrotermiski tiek pārstrādāta, tas ir, gr nulēta. Šā gada pirmajā ceturksnī pārbauc tajos paraugos, kas ņemti no Iecavas rūpnīcā toksiskums nav konstatēts.

Kombinētās spēkbarības ražošanas standi tos joprojām nav paredzēti peroksidāz skaitļa noteikšana, jo trūkst zinātniska pam tojuma. Pēc kombinētās barības ražošan vissavienības pētnieciskā institūta ziņām, p reiz tādi normatīvi tiek izstrādāti.

*

Pilsone V. Miglava rakstīja redakcijai, l steidzamu telegrammu 15. sakaru nodaļā viņ piegādājusi ar sešu dienu novēlošanos. Vēsh nosūtījam LPSR Sakaru ministrijai. Drīz saņ mām Elektrosakaru un radio pārvaldes priek nieka b. Ā. Jākobsona atbildi:

«Steidzamā telegramma nav savlaicīgi pi gādāta 15. sakaru nodaļas telegrammu pieg dātājes Brojevas vainas dēļ.

Par pieļautajiem telegrammu piegādes n teikumu pārkāpumiem b. Brojevai nav izma sāta premiālā piemaksa par marta mēnesi.

Sūdzība izskatīta 15. sakaru nodaļas l legrāfā darbinieku kolektīvā.

Sakaru darbinieki atvainojas vēstules autor par sagādāto sarūgātību.»

U. MEZAVILKS

JAUNĀKAIS ZINĀTNĒ UN TEHNIKĀ

NEPĀRBAUDĪTS APGALVOJUMS

Grupa vīstalentiģāko zinātnieku nupat beigusi ļoti nozīmīgu pētījumu. Viņi centās noskaidrot, uz kāda materiāla visvieglāk uzspiest Kvalitātes zīmi. Pētījumu rezultāts bija visai negaidīts — izrādījās, ka Kvalitātes zīme visvieglāk uzspiežama uz ādas.

Ar prieku un lepnumu varam paziņot, ka zinātnieku slēdziens pilnīgi saskan ar mūsu redakcijas līdztērādnieku domām. Viņi puslīdz regulāri no lasītājiem saņem dažādus ar Kvalitātes zīmi rotātus ādas izstrādājumus — pulksteņu siksnīņas, maciņus, somas utt. Tuvāk apskatot, tie izrādās brāķis, tāpēc līdztērādnieki nesaprata, kā tas var gadīties, ka brāķim tiek uzspiesta Kvalitātes zīme. Tagad, pēc zinātnieku pētījumiem, viss ir skaidrs — minētos izstrādājumus Kvalitātes zīme griezno tāpēc, ka to uz ādas ir ļoti viegli uzspiest.

Gadījumā, ja zinātnieku slēdzienus kāds iedomātos apšaubīt, līdzstrādnieki var uzrādīt nupāt saņemtu «Somdara» ražotu siksnu (art. 1923), kas maksā 2 rubļus 40 kapeikas. Siksna nekādi nev aizspīdzējama, un tomēr uz tās ir goda piecstūrtiis.

Siksnas Tīpnieks pavadvēstulē apgalvo, ka, nēsājot brāķa siksnu ar Kvalitātes zīmi, bīk-ses nokristot nevis kaut kā, bet ļoti kvalitatīvi. Vai tas tiešām atbilst patiesībai, to līdzstrād-nieki vēl nav pakuvuši pārbaudīt.

BLIUKT, BLAUKTI

Ir neapgājami pierādīts, ka vilcienus visbiežāk nokavē tie pasažieri, kas, sēdēdami staciju uzgaidāmajās telpās, aizsnaužas. Sakarā ar to bija izsludināts konkurss par labāko priekšlikumu, kā panākt, lai vilcienu gaidot, nevienš nesnaufu.

Daži ieteica solos sedzēt naglīnas ar smailumiem uz augšu. Citi sēž uz tāda sola, tam miegs nav prātā. Katrs lika priekšā uzgaidsmejas telpas nepārtraukti stāstīt anekdotes — arī tas ir ļoti labs panākums miega aizdzīšanai. Taču pirmo vietu konkursā ieguva ierosinājums ar devīzi «Bliukt, blaunk!».

So priekšlikumu, pirmkārt, var ļoti viegli realizēt, un, otrkārt, tas aizmigšanas iespēju pilnīgi izslēdz.

Godeļgotais ierosinājums pēc savas būtības ir ģeniāli vienkāršs — atliek pie stacijas durvīm pielikt atspēres bez amortizatoriem vai ar bojātiem amortizatoriem, un tūdaļ uzgaidāmajās telpās atskanēs tik briesmīga kļaudzēšana, ka pesažieri pat lāgā sarunāties nevarēs, par aizmigšanu nemaz nerunājot.

Negaidot speciālus priekšrakstus un mudināšanu, minētais ierosinājums jau realizēts divās lielās stacijās — Jēlgavā un Valmierā. Medīki gan iebilst, ka nepārtrauktā klaidzēšana bojādot nervus kā pasažieriem, tā stacijas personālam. Taču mediku iebildums nav vērā ņemams, jo Jēlgaves stacijā ir aptiekas kiosks, kur katrs var iegādāties baldriāna tinktūru. Ja šādos kioskus ierīkos arī citās stacijās, nevienam pret «Bluiki, blaukti!» ierosinājumu vairs iebildumu nebūs.

A. ISAIS,
zinātnu kandidāts

Pie lifta

Bija piektdienas vakars. Vecpuisis Vasks savā ierastajā lēnajā gaitā atnāca no tramvaja līdz mājām un nospieda lifta pogu. Iegrimis pārdomās, viņš gaidīja atveramies lifta durvis. Tās drīz atvērās, un Vasks ieraudzīja pudeli. Tukšā liftā uz grīdas pašā vidū stāvēja pilna lielā «Pšeničnaja vodkas» pudele.

Pirmajā mirklī Vasks iedomājās par pudeles tilpumu. Kāpēc tieši lielā — 0,8 litrīgā un nevis mazā — 0,5 litrīgā? Jautājums bija loģisks, taču tas nekādā zinā nebija būtisks.

Kamēr Vasks prātoja, lifta durvis aizvērās, un lifts atkal uzbrauca augšā.

Pudele stāvēja kabīnes pašā centrā, Vasks sāka analizēt situāciju visā nopietnībā. Tātad to gribēja iztuskot divi, trīs vai pat četri metēji, neskaitot dāmu, kura tur noteikti būs bijusi klāt. Un tāpēc pudele palikusi neizdzerta. Katrā ziņā viņai bija jābūt ļoti šarmantai dāmai. Vasks pamazām sāka pārcīlāt atpakaļ visas sievietes, kas varētu kandidēt uz šādu godu — viņas dēļ virieši aizmirsi pudeli ekstra šnābja. Tik burvīga sieviete šajā mājā ir tikai viena — jaunā ģimniece no 18. dz.

Atkal atvērās lifta durvis, un parādījās sē-
niece, jauna izskatīga sieviete

— Vai manu acetona pudeli neredzējāt?
— Nē.

— Nestāstiet, lifts aizgāja uz leju. Spaidu un slotu dēļ es pudeli vienkārši nepaguvu paņemt, durvis aizvērās.

Ja Vaska tagad ieskatītos spogulī, viņš noteikti pārstātu sevi cienīt.

— Kā, bet pudele taču uzbrauca augšā!

— Interesanti gan, jūs gribat man iestāstīt, ka šajā mazajā būdipā tā ir izgarojusi, turklāt ar visu stiklu!

Jauņā, izskatīgā sētniece paskatījās uz Vasku ar tādu skatienu, ka viņš pavisam aizmirsa šarmanto dāmu no 18. dzīvokļa un mudīgi uzbrauca uz savu vecpuiša mīgu.

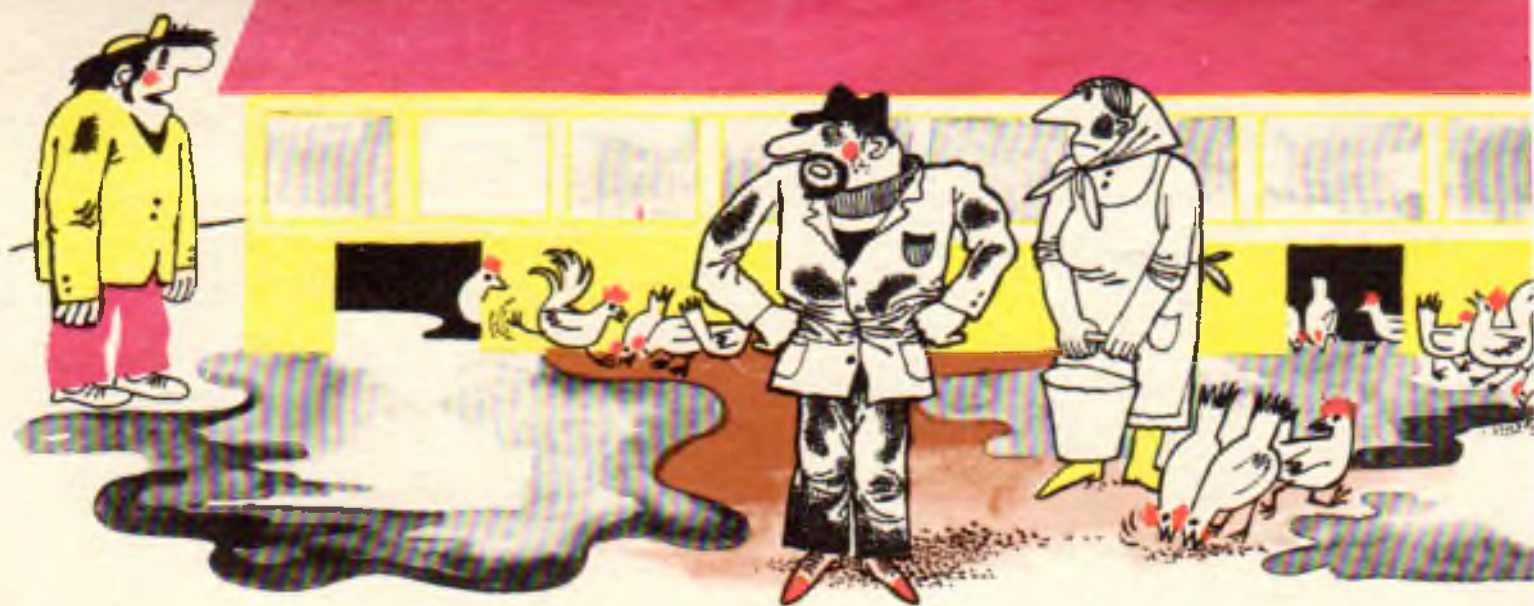
AIVARS RIJKURIS

- ALGU IZMAKSA -

— DARBS MUMS NOSTĀDĪTS PRIEKŠZĪMĪGI: ARĪ MIRUŠAJĀM DYSELEM IZMAKSĀ RINDAS KĀRTĪBĀ.

D. BREIKS

— KO DARĪSIM, BRIGADIERI!
— BŪS JĀSĀK TURĒT PILES...

T. SERGIJEV

IZGUDROTĀJS

Vēla vakara stunda brīvprātīgo kārtības sargu štābā ienāk vīrietis ar prāvu koferi. Kabatas lakatinā šnaukādams, viņam pa pēdām seko sieviete. Tā nes otru — mazāku koferīti. Piekļājīgi apsveicinājies ar štāba priekšnieku, vīrietis iebiksta sievišķim sānos un saka:

— Stāsti nu, sievīn, kādā ķēzā tu mani esi ieģrūdusi.

— Stāsti vien, vīriņ, pats, — sieva atcērt. — Tu arī esi vainīgs.

— Kas par lietu? — štāba priekšnieks noprasa.

Vīrs sāk klāstīt:

— Es, priekšniek, esmu izgudrotājs. Rīt manu izgudrojumu apspriedīs sanāksmē, kas notiek tālu no šejienes. Uz sanāksmi jāizbrauc jau šovakar, var teikt, pēc stundas. Bet, tā kā mana sievīna, izklaidīga būdama, pazaudējusi maciņu ar dzīvokļa atslēgām...

Sieva runātāju pārtrauc un papildina:

— ...un tā kā mans vīriņš, aizmārsīgs būdams, otru atslēgu komplektu atstājis istabā uz galda, mēs vairs netiekam dzīvoklī iekšā.

— Vārdu sakot, muļķīgs stāvoklis, — vīrs rezumē. — Meistaru, kas durvis atmūķētu, tik vēlū sameklēt nevaru. Tātad nevaru panemt līdzi uz sanāksmi visu vajadzīgo, kas saistās ar manu izgudrojumu. Un kā lai brauc ar veco uzvalku? Bez suvenīriem! Koferus taču pirkām tālab, lai tajos visu sapakotu.

— Ja-ā, — štāba priekšnieks gari novēl. — būs vien, kā rādās, komandējums jāatliek.

— Nekādā gadījumā! — vīrs iekliedzas. — Izgudrojums ir ļoti svarīgs un slepens. Pagaidām nedrīkstu plašāk izteikties. Ne-

drīz par šo izgudrojumu runas visās malās.

— Tiesām gan, — sieva nāk vīram talkā, — brauciens nav atliekams. Lūdzu, palīdziet...

— Bet kā? — priekšnieks noplāta rokas.

šofers, kas viņus atvedis uz dežūru, lepnī paziņo:

— Man kabinē ir tādi štrumentī, ka varu kauču seifu uzlauzt!

— Nu tad, zēni, palīdziet! — priekšnieks dod savējiem ko-

— Gluži vienkārši, — izgudrotājam padoms uz mēles jau gatavs. — Jums, priekšniek, droši vien kabatā ir sava dzīvokļa atslēgas. Jūsu palīgiem — kārtības sargiem — tāpat, iespējams, kāda no šīm atslēgām der arī mūsu dzīvoklim. Ja jums nebūtu iebildumu, es lūgtu pamēģināt. Neveiksmes gadījumā durvis varētu uzlauzt, ja vien štābā atrastos cirvis vai lauznis.

Kārtības sargi, sarunu dzirdē-

mandi, bet izgudrotājam noprasa, kur tas atmūķējams dzīvoklis atrodas. Vai tālu no štāba?

— Tēpat jums līdzās! — šis priecīgi paskaidro. — Nākošais nams. Trīspadsmitais dzīvoklis.

— Trīspadsmitais! — priekšnieks nosmejas. — Nu kā tad — nelaimīgais.

— Man gan, priekšniek, trīspadsmitais cipars parasti nes laimi, — izgudrotājs nosmin un diebīst: — Kā rādās arī šoreiz

nieks novēl, aizvadīdams sa palīgus ar atslēgām un laužu uz trīspadsmito dzīvokli.

...Pēc pārdesmit minūšu durvju mūķētāji ir atpakaļ.

— Nu, kā? — priekšnieks teresējas.

— Viss kārtībā! — skan ziņums. — Pirmās durvis pamēģās dabūt vajā ar jūsu dzīvokļa atslēgu. Otrās, tās gan Šneperi vajadzēja atlauzt. roku pielika mūsu šoferītis.

— Un ko izgudrotājs?

— Bija dikti priecīgs. Šis šis sāka krāmēt mantas koferos posās uz vilcienu. Viņš lūdz izteikt jums sirsnīgu pateici.

Priekšnieks sāk izteikt pateici arī puisiem, kas snieg cilvēkiem grūti brīdī nesavt palīdzību, bet viņa vārdus slāpē kliedzieni uz ielas. At-ras štāba durvis un sliekšņi p-kāpj resns tēvainis, kas no kli-šanas tā aizsmacis, ka vairs kai sēc:

— sešas kristāla vāzes divpadsmit sudraba karotes 830 rubli naudā... obligā-jas...

— Atradāt? — kāds pavai-

— Nozaga, velns paravis! — kur tad vēl sievas kažoks, ma-

jaunais uzvalks! Viss pagalam.

— Dzīvokli apzaga? — priekšnieks uztraucas.

— Ne jau nu kūtil! — ciet-sais dusmās atcērt. — Nākam-sievu no teātra, skatāties: p-mās durvis atmūķētas, otrām-lauzts šneperis. Iekšā viss-tīro. Zagli, nolādētie zagli!

— Kur... kur jūs dzīvojat? priekšnieks pieceļas kājās -klūst gluži bāls.

— Kur dzīvoju? Dzīvoju-jums tikpat kā zem viena jumt-Raksturotājs Trīspadsmitais

Audzinošos nolūkos

No rita izeju kāpņu telpā. Skatos — pie sienas mašīnraksta lapīpa. Stučkas pilsētas izpildkomitejas Dzīvokļu saimniecības pārvalde paziņo īrniekiem, ka audzinošos nolūkos un lai uzlabotu pārvaldes finansiālo stāvokli, sākot ar šā gada pirmo aprīli, iedzīvotājiem pašiem katru dienu jāslauka un reizi nedēļā jāmazgā kāpņu telpas, bet trīs reizes gadā — jāmazgā kāpņu telpu logi.

— Pirmā aprīļa joks, — nosaku, bet kaimiņš, kurš stāv blakus, apgalvo, ka nekāda joka vis neesot. Lielākā daļa sētnieku jau atbrīvoti no darba, tajā skaitā arī mūsu sētniece. Tā ka pašiem vien būšot jāstrādā.

— Apžēlojies! — es saku. — Man ir slimas gards, mazgāt kāpnes un logus es nevaru. Matīdes tantei blakus dzīvokli drīz būs deviņdesmit, jaunajam pārim zem mums ir trīs bērni, no ku-

riem viens zidainis. Saki, kurš būs tas mazgātājs mūsu vietā! Varbūt tu pats?

Kaimiņš sāk minstināties.

— Kā man ir ar laiku, pats zini. Darbs, mācības, ģimene... Sievai tāpat... Bet izeja ir — namu pārvaldē teica: ja negribot paši strādāt, lai sametot parublim un noligstot kādu tantu...

Vakarā aizmiegu un sapņā redzu, ka Stučkas pilsētas Dzīvokļu saimniecības pārvalde ir pilnīgi un galīgi bankrotējusi. Šī iemesla dēļ mums, īrniekiem, turpmāk pašiem jāslauka ielas, jāizved atkritumu konteineri, jātīra kanalizācija...

Audzinošos nolūkos.

Pamodos aukstiem sviedriem klāts. Un uzrakstīju šo te gabalu.

Arī audzinošos nolūkos.

A. RUKĪTIS

— LOK, VISA PROFESIONĀLĀ ORIENTĀCIJA: REKSĪTIS PARĀDĪS, KUR VISVAIRĀK OZ PĒC NAUDAS.

E. RUSMANIS

KO TIKAI VISU NENOSVER

Ja tā paskatās, tad ir gan arī tai pasaulē viena daļa brīnumu ko redzēt! Pat pārsteidzoši vienkāršās lietās. Nu, piemēra pēc, kaut vai lai pašā svērsnē. Zemesloda, piemēram, ir pārāk pamatīgs blāķis, lai kāds iedomātos to likt uz svariem. Bet kā ir, teiksim, ar govī?

— Govs svaru tāpat iespējams noteikt ar apmērtību, — teiks Alojās padomju saimniecības speciālisti un piebūvē: — Vismaz aplūveni.

Acīmredzot tāpēc šeit svarus tiek lietā diezgan reti. Vairāk darbojas ar stopu un collmēru. Bet šādai metodei, kā tagad noskaidrots, diemžēl ir savas ānas puses. Plēnu, ko dod saimniecības brūnājas, neliel uz svariem pirms nosūtīšanas uz pienotavu. Pavaddokumentos, protams, tiek ierakstīti kilogrami. Un tas dažkārt ir izraisījis sakaršanos starp saimniecību un pienotavu.

— Kā rāda mūsu svāri, ir atslūfīts mazāk piena, nekā pierakstīts papīros, — ne vienu reizi vien jau aizrādījuši piena pienēmāji.

— Kas to zina, verbūt pie jums ir vājāks zemes pievilkšanas spēks, — atmet ar roku saimniecības pārstāvji. — Bet lai notiek pēc jūsu prāta...

Pagājušā gada beigās no ST-poiu fermas nosūtīja it kā 497 kilogramus piena, bet pienēma tikai 443. Līdzīgi gadījumi notika arī ar kannām, ko nosūtīja no Rijsētu, Mežurgu un citām fermām. Bet, ja tā notiek ar pienu, tad lopbarību vispār nav vērts pieminēt. Fermām pievesto barību ziemā svēra tikai izlases veidā. Tiesa, alojēšiem šai sakarā radās grūti atrisinājama problēma.

— Sasēlus un bojātā barība nebūtu nemaz sverama, bet, ja tomēr tā jāsvēra, kā lai to izdara? — lopkopji sākalauzīt galvas.

Atlika vienīgā izeja — šad tad uzlikt uz svariem to, kas neizgāja zudumos. Bet tādas barības Alojās saimniecībā nebija pārāk daudz. Pagrūti nākas sēprasi, kādēļ alojēši uz to visu raudzījušies caur pirkstiem.

Šo pašu sesodīto mēru un svaru dēļ radušās ķibeles arī ar galas lopiņiem, ko veda uz kombinātu. Pirmajā brīdī kombināta ļaudis nokrita kā no plaukta:

— Lūk, tas tik ir ko vērtst! Tas tik ir dzīvsvāra pieaugums!

— Kāds nu tur pieaugums... — saimniecības pārstāvji samulsa. — Paši zinām, ka nav sasniegti vidēji četri simti kilogramu vienam lopam...

— Jo lielāks apbrīns par jūsu sasniegumu, — pieņēma teica. — Ceļā no fermas līdz mūsu vārtiem ļoti pieņēmušies svarā par vairāk nekā trīs simti kilogramiem. Gratulējam!

Bet tie izrādījās īsi prieka uzplūdi. Nākamajā reizē kombināta pienēma lopus ar 60 kilogramu mazāku svaru, nekā rakstīts pavadvārdā. Tāpēc ka saimniecībā šos lopiņus nesvēra, bet svaru noteica aptuveni — ar apmērtību.

Šos un citus brīnumus Lauksaimniecības ministrijas revidenti cītīgi ierakstīja savos aktos. To saturs nav noslēpums arī Limbažu rajona agrorūpniecības apvienībai. Ir pieņemts, ka vēlāk, pēc revīzijām, trūkumi tiek novērsti, ar ko arī gribējam apsvēkt Limbažu rajona agrorūpniecības apvienību. To darīt mūs kavēja viens apstāklis, proti, ieraksts dokumentos, ka alojēši nav pārāk cīnījuši svarus arī agrāk. Citiem vārdiem runājot, jau iepriekšējā revīzijā tika konstatēts, ka alojēši sevi pārāk neapgrūšina ar lopu un piena produkcijas svēršanu.

Un tie jau acīmredzot šis tas ir

CELSIM DARBA DISCIPLĪNU!

— P-PĀRCENTUSIES. D-DIVI PLAKĀTI NEMAZ NAV VAJADZĪGĪ!

E. OZOLINS

Neveiksme

Rakstnieku Zilci piemeklēja radoša neveiksme. Jāsaka, tas viņam negadījās pirmo reizi, turklāt Zilce ļoti labi zināja, ka bēdas vajag dalīties ar otru, jo dalīta bēda ir pusbēda.

Tādēļ viņš nekavējoties aiznesa savu radošo neveiksmi uz redakciju. Un patiešām — līdzko Zilce pasniedza apjomīgo manuskriptu redaktoram, bēdas izgaiss kā viegls mākonītis un radošā neveiksme vairs tik smaga nelikās.

Toties redaktora acis parādījās notramdita dzīvnieka zēla izteiksme. Viņš centās dalīties autora neveiksmē pēc labākās sirdsapziņas, tomēr nekas jēdzīgs neiznāca. Nasta bija pārāk smaga. Bija vien tā jāpārliet uz lasītāju pleciem. Radošā neveiksme sadalīta uz trīsdesmit tūkstošiem žurnāla abonentu, jau vairs nav nekāda neveiksme. Drīzāk otrādi, tā kļūst par

ties ar saviem lasītājiem. Tā vismaz bija rakstīts priekšvārdā.

Lasītāji gribēja dalīties rakstnieka priekšpēc labākās sirdsapziņas, taču izturēja tikai līdz piektajai lappusei.

Kas attiecas uz Zilci, tad intervijā viņš paziņoja:

— Manu daiļdarbu panakumu noslēpums meklējams tai apstākli, ka tie vienmēr atrod savus lasītājus, pat ja lasītāji tos nemeklē.

Pašlaik Zilce strādā pie kārtējās radošās neveiksmes. Cits nekas viņam neatliek, jo honorārs par iepriekšējo neveiksmi jau iet uz beigām.

KAS IR ZIVJU KERŠANA?

Šādu diezgan divaini formulētu jautājumu — šķiet, ne no šā, ne no tā — mums uzdeva dedzīgie zivju ēdienu mīļotāji A. A. no Salacgrīvas, B. B. no Daugavpils un C. C. no Ventspils. Pēc iepriekšējās konsultēšanās Baltijas baseina zivju aizsardzības, zivju krājumu papildināšanas un zvejniecības regulēšanas pārvaldē, lai novērstu iespējamās pārpratumus, sniedzam augstākminētajiem pilsoņiem un arī visiem citiem zivju kulinārijas entuziastiem paplašinātu atbildi.

Zivju ķeršana ir māksla, gandrīz tāpat kā gleznošana. Ja gleznotājs istā vietā uzliek isto krāsu, tad zivju ķeršanas speciālists istā vietā iemet isto makšķeri. Tiktāl, šķiet, viss ir viegli saprotams. Jānoskaidro vienīgi, lūk, kas: kur ir istā vieta un kāda ir tā istā makšķere?

Te nu zivju ķeršanas speciālistu jeb malu zvejnieku domas dalās. Viņu vidū risinās karsti radošie strīdi, jo katram ir sava istā vieta un katram ir savi iemīlotie zivju iegūšanas paņēmieni.

Tā, piemēram, Līvānu stikla fabrikas elektrotīkls G. Viksnis un Preiļu 21. pārvietojamās mehanizētās kolonnas šoferis I. Lietaunieks uzskata, ka visbrangāko vērtīgu zivju lomu var vilkt ar tīklu Daugavā pie Līvāniem un ka mest tīklus, sacisim, Rīgas pilsētas kanālā neesot ne mazākās jēgas, jo tur nekādu lāga zivju nav.

Pavisam citās domās par zivju ķeršanas labāko veidu ir Ventspils rajona kinofikācijas kantora direktors J. Vētra un viņa partneris zvejniecības gaitās pensionārs F. Brakmanis. Optimālais variants, viņuprāt, ir šāds: 10 tīkli plus 66 āķu jēda. Un, protams, šie rīki jāliek ne jau Māras diķi, bet gan Usmas ezera Moricsalas rezervāta ūdeņos, kur lidakas, brekši un zuši to vien gaida, lai kāds tos ceļ ārā no ūdens.

Savu, oriģinālu ceļu gāja Rīgas hidroelektrostacijas apsardzes vīrs V. Kursītis kopā ar Ķekavas pārvietojamās mehanizētās kolonnas darbinieku J. Lidaku un Rīgas pilsētas ātras medicīniskās palīdzības stacijas darbinieku G. Kondratjevu. Viņi izmeta tīklus HES stingri apsargājamā 200 m zonā, jo tieši te, pēc viņu domām, esot tā istā vieta. Likt zvejas rīkus citur būtu tas pats, kas likt tos vannā vai akā.

Raženi zivis ķert var arī ar elektrības palīdzību. Dedzīgi šī zivju ieguves paņēmiena

piekritēji ir Cēsu 3. ceļu remonta un būvniecības pārvaldes darbu vadītājs J. Blaus, tā paša uzņēmuma šoferis B. Putniņš, Cēsu rajona kolhoza «Veselava» biedrs J. Meijers, ražošanas apvienības «Cēsu alus» automehāniķis V. Šēnbergs un Rīgas pilsētas Maskavas rajona izpildu komitejas celtniecības pārvaldes krāsotājs D. Ruzenieks. Nodibinājuši gandrīz vai tādu kā arteli, viņi nāca pie gluži pareizās atziņas, ka Bulduru pludmalē ar viņu rīcībā esošajiem rīkiem var nokert vienīgi kazragus, un iegremdēja savus elektrodus it kā necilās Zālupites ūdeņos. Un izvilka istu Pētera lomu — 1 lasi, 2 taimiņus, 30 foreles!

«Kāpēc jāskrien nezin kur, ja istā vieta ir tepat uz vietas?» Tādās domās ir Tukuma rajona zivsaimniecības «Upesciems» darbinieks K. Zunda. «Zivis jāsmel tā, kā smel ķiļķenus no zupas!» — un K. Zunda izsmēla no saimniecības diķiem 275 karpas...

So sarakstu varētu turpināt, taču, šķiet, pietiek arī ar augstākminētajiem zivju ķeršanas paņēmieniem. Kuri no tiem ir tie labākie — to lemj kompetentas komisijas, kuru sastāvā ietilpst zivju aizsardzības inspektori, prokuratūras darbinieki, tautas tiesneši. Latvijas PSR kriminālkodeksā ir speciāli panti un likumu paragrāfi, saskaņā ar kuriem tiek novērtēts katra zivju smelšanas paņēmiena, tā sakot, lietderības koeficients. Tā, piemēram, J. Vētram un F. Brakmanim atņemta brīvība uz 1 gadu nosacīti, G. Viksniņa un I. Lietaunieka darbošanās novērtēta ar 1 gadu labošanas darbos, ieturot 20% no algas K. Zundas smē-

liens kvalificēts šādi: 2 gadi brīvības atņemšanas par sociālistiskā īpašuma izlaupišanu.

Kā rāda uzskaitītie piemēri, pārliecīgas rūpes par bagātīgu zivju galdu dažkārt saistās ar lielām nepatīkšanām. Izvairīties no tām dažiem ir pārliecīgi grūta māksla. Toties zivju kulinārijas izcilo speciālistu rīdzinieku Č. Č. nekādas grūtības šajā jomā nebiedē, jo viņš ar tām viegli tiek galā. Pilsonis Č. Č. regulāri velk labus lomus un ne reizi nav nācis saskarē ar zivju aizsardzības inspektoriem. Kā viņš to panāk? Ļoti vienkārši. Ar lielu somu rokā viņš aizstaigā uz vienu no Centrāl-tirgus paviljoniem, kur par lētu naudu iegādājas tik daudz zivju, cik sirds un sieva to vēlas.

Vienu vārdu sakot, tā: lūk, kur ir istā vieta un, lūk, kāda izskatās tā istā makšķere!

Z. ATIS

U. MEZAVILKA draudzīgs šar.

DAGNIJAI ZIGMONTEI — JUBILEJĀ

Kā es to, gadiem jau vērodams, nomanu,
Raksti Tu čaklī pēc romāna romānu.
Nopietnā prozā kad verstis ir sadzīfas,
Atsvied pa humora metram man, «Dadzīlm».
Apsveicot Tevi ar izcilo gadskārtu,
Pēkšņi, kā zibēna trāpīts, es atskārtu —
Dzīvē, kas neganti strauja un kustīga,
Vai, kā trūkst latviešiem romāna lustīgai

«DADZIS»

ZIEDONIS PURVS

Dziesmina par mūžīgu mīlestību

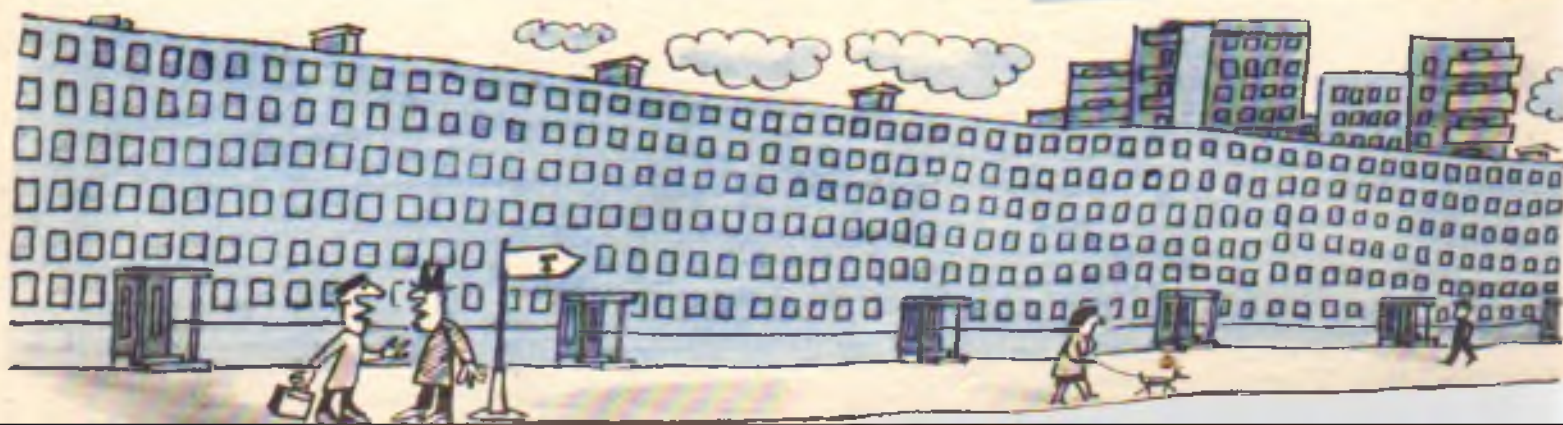
Satīki meititu,
Ņēmi par sievu,
Zvērē! mūžīgu mīlestību.

Satīki citu,
Pameti sievu
Ar visu mūžīgo mīlestību.

Telci tai meitīgai:
Nāc man par sievu,
Zvēru tev mūžīgu mīlestību.

Saciņa meitīga:
Kur tevi likšu
Ar tik mūžīgu mīlestību?

Ne tev vairs sievas,
Ne tev vairs māju,
Tik ir kā mūžīgā mīlestība.

No malas raugoties

Cilvēks pēc dabas ir zinkārigs. Citādi nemaz nevar būt, jo viņam jau skolā ir mācīts, ka tieši izziņas procesā cilvēks ir veidojies par saprātīgu būtni. Un arī darbā. Protams, saprātīgā darbā.

Tieši tādejā nav jābrīnās, ja vienu cilvēcīgu būtni kā magneīts pievelk kādas citas būtnes darbošanās process. Sacīsim tā: pa ielu iet zinkārigs cilvēks un ierauga, ka tepat blakus tiek celta māja. Vai viņš var tā gluži vienkārši aiziet garām, nepaskatīties, kā isti tādas mājas top? Kā mūsu celtnieki panāk augstu darba ražīgumu un būvmateriālu mērķtiecīgu lietojumu? Zinkārigajam garāmgājējam liekas, ka ikvienam celtniekam viņa uzdevumi tagad ir skaidri, ka būvniecības jomā atliek tikai droši rīkoties un strādāt.

Savā nodabā pastaigādamies, sacīsim, pa Purvciema masīvu, mūsu zinkārigais cilvēks ierauga debesis slejamies vērienīgu dzelzsbetona karkasu. Piegājis jaunceltnei tuvāk, viņš konstatē, ka tā ir 104. sērijas 12 stāvu dzīvojamā māja ar ģenerālpilnā norādītu adresi — Dzelzavas ielā 2. Un vēl viņš uzzina, ka šo māju celj Rīgas lielpaneļu namu celtniecības tresta 11. celtniecības pārvaldes vīri.

Ar šo izziņu mūsu garāmgājēja pirmais zinkāribas vilnis ir apmierināts. Bet tikai daļēji. Kā jau cilvēcīga būtnē vispār, kas

celtnieku priekšniecības — pie darbu vadītāja V. Rīvlina, pie iecirkņa priekšnieka P. Nikitina, pie 11. celtniecības pārvaldes galvenā inženiera S. Kļockina, pie Lielpaneļu ēku celtniecības tresta galvenā inženiera I. Bargaruma.

— Biedri, — viņš aizelsies sauc, — jūs šeit mierīgi darāt savu darāmo un nemaz nezināt, ka Dzelzavas ielā tiek celta ļoti nekvalitatīva māja, ka tur top kārtējais brāķis!

Pilsonis cer, ka, uzzinājuši šādu satricinošu jaunumu, celtnieki visi kā viens vīrs trauksies kājās un tūdaļ sāks savas kļūdas labot. Viņš domā, ka mājas būvētāji darba steigā vienkārši nav pamanijuši to, ko ieraudzījis viņš, dīkais garāmgājējs.

Taču šeit viņu gaida neliela vilšanās. Augšminētie celtniecības darbu vadītāji noklāj viņam priekšā glītu kaudzīti aktu, priekšrakstu, norādījumu un rīkojumu, kuros Latvijas Valsts pilsētu celtniecības projektēšanas institūts parbauda un konstatē, Rīgas pilsētas Kapitālās celtniecības pārvalde iebilst un kategoriski protestē, Valsts celtniecības inspekcija aizliedz, Celtniecības banka soda ar 26 tūkstošiem rubļu...

— Kā redzat, mēs visu zinām un visu esam pēmuši vērā, — augšminētie priekšnieki paskaidro.

Mūsu pilsonim, kurš no neieinteresēta garāmgājēja neviļus kļuvis par notikumu aktīvu dalībnieku, tagad iesaujas prātā, ka jaunajā mājā taču dzīvos tādi paši pilsoņi kā viņš. Ka šiem iedzīvotājiem būs jāmitinās mājā, kurai šuves aizsmērētas ar irstošu cementu un smilšu maisījumu, paneļi sametināti ar sarūsējušiem dzelžiem, kurai... un tā tālāk un tā joprojām (skat. iepriekšējo). Izšķirstījis visus priekšrakstus un aizliegumus, viņš būvorganizāciju priekšniekiem izbrīnījies jautā:

— Un tomēr jūs turpināt celt pa vecam?

— Kāpēc gan ne? — priekšnieki atjautā. — Neba pirmo un neba pēdējo māju celam!

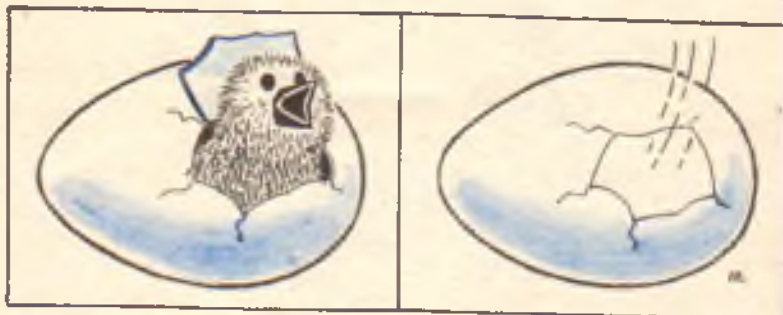
Ja tā ļoti padomā, taisnība vien viņiem ir. Ne jau pirmo māju viņi celj. Bet, ja padomā vēl labāk, varbūt Celtniecības ministrija varētu parūpēties, lai šī tomēr būtu pēdējā māja, ko

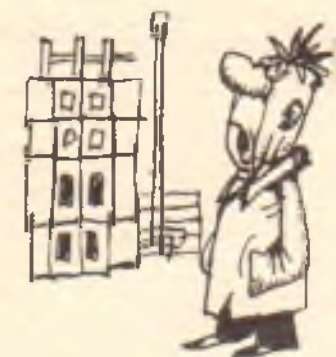
E. OZOLINIS

G. VINDEDZIJS

E. RUSMANIS

mūžīgi tiecas paplašināt savu informētības līmeni, viņš sāk vērot celtnieku darbu un ierauga dažas interesantas lietas.

Viņš, piemēram, redz, ka betona java paneļu savienojumu vietu aizpildīšanai, delikāti izsakoties, nekur neder. Ka paneļi metina pie paneļa ar sarūsējušiem, nenotīrītiem armatūras gabaliem, turklāt ar neatbilstošas markas elektrodiem. Viņš redz, ka sadures vietu spraugas ir daudz lielākas nekā drikstētu būt, ka tur, kur horizontālos paneļus ziemu guldīja uz apledošām virsmām un sasalušas jāvās, tie tagad sašķiebušies šķībi greizī. Vēl viņš redz, ka liftu šahtās skaņas un siltuma izolācijai minerālvates vietā iemīcītas pakulas, ka lodžiju plāksnes montētas bez blīvējošām starplikām, ka ēkas montāžas pareizā secība vispār netiek ievērota, ka...

Visu to ļoti aplūkojis, mūsu

DEFICĪTS

Veikalā lenāca cienījama izskata dāma leoparda ādas kažokā un tūdaļ pļestāja rindas galā. Rokā viņa nevērtīgi šūpoja plastmasas somu, uz kuras aizinots jauneklis plātī kovboja cepurē zūkst kaut ko ausī maigai būtnai. Bildei pāri uzraksts: «Kentucky Jackets».

— Kurš te pēdējais! — dāma apjautājās.

— Laikam es, — saudzis pusmūža pilsonis negribīgi atbildēja. — Bet neesot jau vērts...

— Ko nav vērts! — pienācēja pārtērējās un pavilka uz augšu vispārējai apbrīnošanai savu somu.

Satgušais pilsonis kļuva vēl īgnāks.

— Stāvēt neesot vērts! — viņš noburkšķēja. — Visiem nepietiek.

— Jūs tā domājat! — dāma pārjautāja. Un tūlīt noskandināja pāri pircēju galvām. — Meiteņi, nedodiet nevienam vairāk par trim paciņām!

— Pilnīgi pareizi! — no aizmugures viņu atbalstīja ērcīga balss. — Jūs redzat, tur tas puika paņēma piecas!

— Pietiks visiem, — pārdevēja centās nomierināt pircējus.

— Vispār, tā ir cūcība, — īgnais pilsonis gurdēja. — Viņas draugiem varbūt pietiks, bet mums...

— Bez šaubām! — leopardādas dāma savilka lūpas saprotošā smīnīgā. — Tādu deficītu jau negrūdiņš parastiem pircējiem.

— Bet tomēr pārdod, — leminājās kāda vienģesīga vecenīte.

— Jūs esat naīva, mammiņ! —

dāma strauji apsviedās rinķī, nozibinādama vecenītes acu priekšā savu «Kentucky». — Kādu nleku pārdevēja, protams, iztirgos, lai nevienam nevarētu sacīt, ka viss aizgājis pazīnām. Bet... Meiteņi, jūs piedzīvosit nepatīkšanas, ja dosit tik daudz!

Rinda pamazām virzījās uz priekšu. Leoparda kažoku no pārdevējas šķīra vairs tikai daži cilvēki, taču arī plauktā deficīta paciņas gāja uz beigām.

— Kas tur ir, velns parāvis! — ērcīgā balss aizmugurē ierocās.

— Kāpēc dod tik daudz!

— Nu, vai zināt, — leoparda dāma vēsi aizrādīja, — neba jūs mācīsīt, cik katram dot, cik nedot. Man, piemēram, vajag un es nemīšu desmit paciņas!

Tikmēr pārdevēja pagājās pāris soļus līdz dibentelpas durīņām un uzsauca:

— Janci, uznes no pagraba vēl pāris kastīsl

Dāma kažokā lietīšķi pajautāja: — Jūs patiešām pārdosit vēl! Pārdevēja pamāja.

— Tātad tas nav nekāds deficīts!

Pārdevēja paraustīja plecus.

Dāma brīdi sasprindzināti domāja. Tad satvēra dešāk savu «Kentucky jackets».

— Zināt, es šoreiz nepirktu. Pienākšu cītu reizi. Kas jums gaidāms parīt!

Un, pārlaidusi lietpratīgu skatīenu plauktiem, viņa devās uz izeju.

Z. DONIS

G. BERZ

RETRO

Kopš tā brīža, kad, pakļaujoties visvarenās modes untumiem, cilvēki sakuši aizrauties ar retrostilu, gandrīz katra darbadiena mūsu kantori sākas ar iegādāto retumu apskati.

Otrdien lielāko ievēribu guva Prapenieks, kam bija izdevies nopirkt pusduci apsūbējušu misipa svečturu.

Trešdien uzmanības centrā iekļuva Rozīte. Ar milzīgi sarežģītu paziānos viņa bija ieguvusi un visiem kolēģiem demonstrēja telefona aparātu, kura klausuli ar vienu roku jāspiež pie auss, bet mikrofonu jātur otra rokā.

Taču jau nākošajā dienā Rozītes slavu aizēnoja Maikelsons. Viņš mums parādīja vienkoča bišu stropu un tīri labu vīzu pāri. Bet arī viņa triumfs nevilks ilgi. Tūlīt pēc Maikelsona eksponātu apskates mūsu vienmēr klusais grāmatvedis Silvesters kautrīgi ieminējās, ka vakar pret savu elektronu laikrādi iemainījis veclaicīgu sienas pulksteni ar divām ķēdēm, pendeli un dzeguzi. Un piemaksāt nācies samērā daudz. Tas tāpēc, ka dzeguze gadu gaitā diemžēl zaudējusi balsi.

Un tomēr nedēļas pēdējā dienā visus pārtrumpoja Renģe. Viņš atnāca uz darbu milzīgā fūrmaņa kažokā, kas turklāt bija pamatīgi nospekots. Mēs pārsteigumā noelsāmies vien, bet darbvede Elzīna sajūsmā iesaucās:

— Lūk, to es saucu par retroaitādu! Tas noteikti ir imports, made in...

— Jūsu zināšanai — astop-padsmitajā dešimtā nekādu «made in» vēl nebija. — Renģe!

ģe cienīgi paskaidroja. — ti iespējams, šis kažoks mugurā vecā Stendera k rim.

Viens otrs neticīgi pānēja, bet vairums izbrīnī pleta acis un skaudīgi kņojās uz Renģes guvumu tūdaļ, protams, sāka bīrt tājumi: kur nēmis, cik tādu retumu izgāzis, vai dabūt vēl.

Atbildes vietā Renģe itīgi smaidīja un paskaid ka šādas mantas ir unīk tieši tāpēc, ka otru tādu saulē vairs neatradīs.

To stāstīdams, viņš pē iešāva roku azotē un neganti kasīties. Agrāk ko tādu, īpaši dāmu klāt nē, Renģe nekad neatlā

— Blusas, blusas! — na piepeši iespīdās. — l arī viena nupat iekoda! žoks ir pilns ar blusām!

Vajadzēja redzēt, kas notika! Mēs visi sākām lo un kasīties kā apsēsti.

— Neuztraucieties, ne traucieties, — Renģe mēģ ja mus mierināt, — blusu dieni nav bīstami. Tur iespējams, ka tās vispār nekādas parastas, bet i retroblusas!

Viss velti, turpinādami sīties, mēs gāzāmies no i bas ārā. Gaitenī mūs notv priekšnieks un aizsūtīja R gi ar visu kažoku uz de: fekciju.

Nav jaunuma bez labu Dezinfekcijā Renģem necei paveicās. Vecākais sanit vinam pret kažoku tūdaļ p dāvāja pāri duela pist Tagad tās rotā Renģes koo ratīvā dzīvokļa interjeru. A skauzams cilvēks viņš ir, Renģe!

C. MELAME

— SABIEDRISKAIS INSPEKTORS!

— KAUT TIKAI VIŅŠ NEBŪTU HESABIEDRISKS!

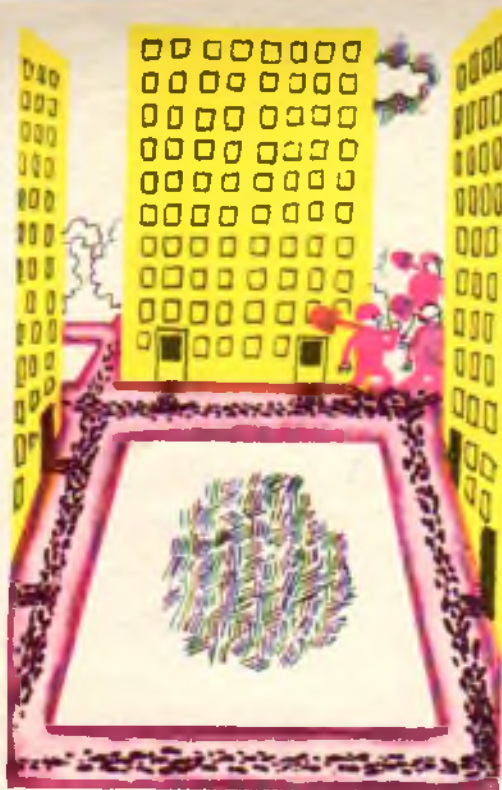
I. MELGAILIS

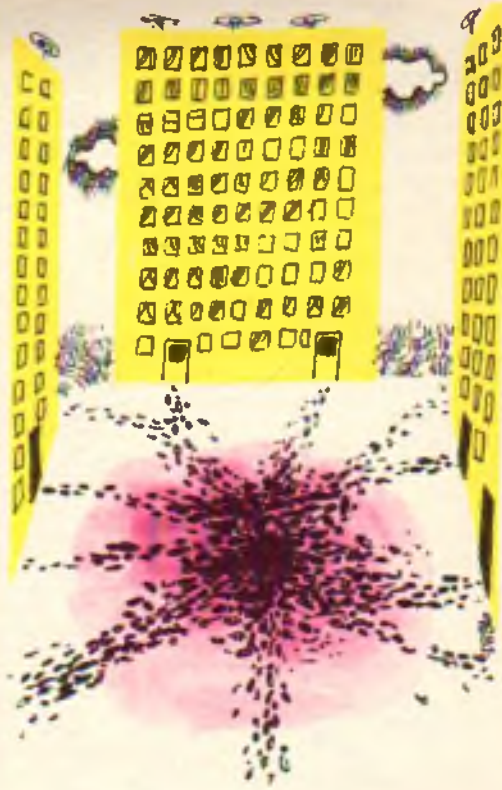
I. MELGAILIS

A. MUKANIS

LABIEKĀRTOŠANA UN...

... LABIESTAIGĀŠANA.

T. SERGIJENKO

Pa ceļam

Mazā stacijā uz perona satikās divi sen neredzējušies draugi — Bumbieris un Kaspars. Pienāca vilciens, abi iekāpa un turpināja dzīvi sarunāties.

Pēc brītiņa Bumbieris palūkojās logā un kļuva domīga.

— Man liekas, — viņš teica, — vilciens iet pavisam uz pretējo pusi. Tā dižā egle tur nogāzē vienmēr man ir bijusi labajā pusē, bet tagad ir kreisajā!

Kaspars paraustiņa plecus.

— Tieši otrādi, — viņš teica — Tā vienmēr ir atradies pa kreisi. Tā tur aug. Un, šķiet, nebūtu nekādas jēgas tik lielu koku pārstādīt citā vietā.

Bumbieris vairs neteica neko. Bet tad, vērišķi ielūkojies garāmslidošajā ainavā, satraucās Kaspars.

— Tā māja ar dakstiņu jumtu, žogu apkārt un zosīm sētā vienmēr ir bijusi sliežu kreisajā pusē! — viņš iesauca.

— Un ūdenstornis! — Bumbieris sacīja.

— Te nav nekāda ūdenstorna, — Kaspars atbildēja — Vismaz es neredzu.

— Nu jā, — Bumbieris rāmi piekrita. — Tur jau tas suns ar visu asti ierakts. Nav, bet agrāk šajā uzkalnā vienmēr stāvēja ūdenstornis.

Vilciens apstājās

— Agrāk te nebija stacijas. Pie šī ūdenstorna vilciens nekad nav stāvējis, — Bumbieris konstatēja kārtējo divaino faktu.

— Te vienmēr ir bijusi stacija, — beidzot aizturēja trešais kupejas kaimiņš, kurš labu rīdi jau vēroja stridniekus.

— Un nekāds ūdenstornis. Un nekādas pārtādītas egles. Un māja ir savā vietā. Es pa šo līniju braucu reizi nedēļā un pazīstu to kā savu kabatu.

— Un uz kuriem tad mēs braucam? — elpu izturējuši, jautāja Bumbieris un Kaspars.

— Uz Klaipeņu

Bumbierim bija jābrauc uz Liepāju, Kaspars uz Rīgu.

Redz, kā sanāk, ja esi pārtiecināts, ka ar savu draugu vienmēr ir pa ceļam.

AIZMĀRŠĪBA

Pirms gadiem četriem pieciem Suvorova ielā 1 atradās šaura alkoholisko dzērienu bode, frizētava un pulksteņu labošanas darbnīca. Rīgas pilsētas izpilddomkomiteja pieņēma lēmumu šīs telpas apvienot un tur iekārtot pārtikas veikalu. Tātad līdzšinējiem mītniekiem vajadzēja iet projām.

Kā gadījās, kā ne, aizmāršības velnīnā izspēlēja ar friziermeistariem launu joku — viņi šo lēmumu aizmirsā un negāja projām.

Tikai pēc vairākkārtējiem atgādinājumiem viņi atcerējās, ka šeit palikt vairs nevar, un telpās varēja sākties kapitālais remonts. To apņēmās veikt Rīgas pilsētas 4. remonta un celtniecības darbu pārvalde. Un viss būtu ļoti jauki, ja remonta vīri arī negadijušies ar sliktu atmiņu. Kā gadījās, kā ne, bet veikalā darāmie darbi viņiem izkrita no prāta.

Maskavas rajona pārtikas tirdzniecības uzņēmuma darbinieki prasīja:

— Kad jūs beidzot veikalu izremontēsiet?

Bet vīri no 4. remonta un celtniecības darbu pārvaldes tikai noplātīja rokas.

— Vai: pavisam aizmirsām, ka jāremontē!

Piemīršanās dēļ veikala remonts vilkās divus gadus, lai gan ar to varētu tikt galā daudz īsākā laikā. Bet tas vēl nebija viss. Kā gadījās, kā ne, — remontētājiem remontējot bija piemirsies izdarīt te vienu, te otru, te trešu darbinu. Tāpēc kapitāli izremontēto veikalu viņi centās nodot trīspadsmit reizes, un tikai četrpadsmitajā Maskavas rajona pārtikas tirdzniecības uzņēmums to beidzot pieņēma.

— Viss ir labs, kas labi beidzas! — atviegloti uzelpoja tirdzniecības darbinieki un sāka telpas iekārtot: atveda ledusskapjus, konteinerus, nospodrināja logus un pievienoja signalizāciju. Bet tad, kā gadījās, kā ne, — viņi

— Bet kāpēc salsti? — otrs gribēja zināt.

Sāka pētīt un noskaidrojās, ka agrāk telpas Suvorova ielā 1 apsildīja viesnīcas «Saulīte» katlu māja. Bet tad katlu likvidēja, jo viesnīcu pieslēdza siltuma tīklam. Un, ak nelai-me, Maskavas rajona pārtikas tirdzniecības uzņēmuma darbiniekiem bija aizmirsies padomāt, ka arī veikala telpas jāapsilda, un tāpēc tās palika bez siltuma.

Ko cilvēks var darīt aukstās telpās? Tirdzniecības darbinieki domāja, domāja un izdomāja, ka tur varētu iekārtot noliktavu. Vismaz pagaidām. Un tā uz Suvorova ielu 1 sāka vest tukšu pudeļu kastes, dažāda izmēra kārbas, pakas un papīra ruļļus. Visu to atveda un atkal aizmirsā...

Bet tad veikalu atcerējās Kirova rajona izpilddomkomitejas darbinieki. Pagājušā gada 4. oktobrī izpilddomkomiteja pieņēma lēmumu: kapitāli izremontētās veikala telpas līdz 1981. gada 1. janvārim pievienojamas viesnīcas «Baltija» katlu mājai. Lai šis lēmums neaizmirstos, 21. novembrī pieņēma vēl vienu lēmumu. Darbu uzdeva tai pašai 4. remonta un celtniecības darbu pārvaldei.

Un ko jūs domājat — pārvaldes vīri atkal visu aizmirsā!

— Zināt, mums tādi sīki darbiņi neturas prātā, — viņi taisnojās. — Saprotat paši, — apjoms tikai pusotra, divi tūkstoši rubļu. Turklāt mums nav piecpadsmit metru cauruļu siltuma pievadīšanai!

Problēma, kā redzams, elementāriem līdzekļiem nav atrisināma. Tāpēc jāpieņemas, ka tagad par aizmāršības velnīna noburtajām veikala telpām sākuši interesēties Rīgas pilsētas izpilddomkomitejas darbinieki. Cerēsim, ka viņi aizmāršības velnīnam nācīdīs durvis.

ROHÁČ

SLOVAKU SATÍRAS UN HUMORA ŽURNĀLS

Jāzepiņš

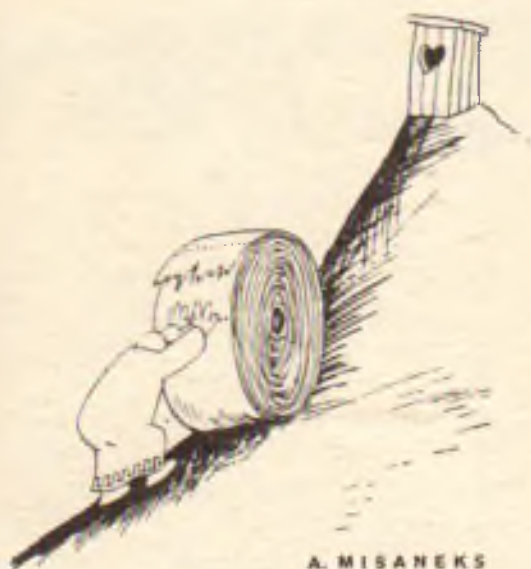
SĀVU VECĀKU BĒRMS.

L. KOTRHA

J. POPS

A. MISANEKS

D. ZAHAROVA

Vecmāmiņa no laukiem

Mēs ar Angeliku pilnīgi nejauši saskrējāmies uz ielas.

— Kā tev klājas? — es steigīgi jautāju. Pat ja man nebūtu ne mazākās intereses par Angelikas klāšanos, viņa man nekad nepiedotu šāda jautājuma trūkumu. Ko viņa, es pati nepiedotu sev. Cilvēkam jābūt kulturālam, tas viņu atšķir no apkārtējās dzīvās un nedzīvās dabas.

— Ak, — Angelika sacīja, — vai nu to vienā teikumā var izteikt? Te labi, te atkal slikti... Vismaz nav garlaicīgi, — viņa piebilda, un man likās, viņa kaut ko slēpj. Kaut ko nepatīkamu, protams. Nu jā. Patiesībā Angelikai vienmēr kaut kā nepielaujami palaimējies. Viņa apbrīnojami viegli lidinās pa dzīvi, es jums teikšu, kā tāds taurenitis, lai gan pēc saviem gabarītiem... Nē, viņai tiešām iet ļoti labi. Sacisim, kaut vai vīrs, kurš savā virišķīgajā isredzībā ļauj Angelikai staigāt sev tieši pa galvas virsu. Puika, kurš līdz šai baltai dienai mācās tā, ka Angelika viņa dēļ vēl ne reizes nav saukta uz skolul Suns, kurš pēdējā izstādē, kaut ar zobiem, tomēr izrāva sev sudraba medaļu!

— Tu jau esi un palieci īsts laimes bērns, — es teicu cik spēdama maigi. Angelika pavaibstījās un atbildēja, visādi gadoties. Varot domāt tā un atkal citādi. Un pie viņas tagad dzīvojoit vecmāmiņa no laukiem.

— Dzīva vecmāmiņa?

— Pilnīgi un galīgi dzīva, — Angelika teica un smaidīja, un man likās, šis smaids nenāk no sirds dziļiem. Es cilvēkus pazīstu.

— Un dzīvo?

— Jā, es viņai atdevu vienu istabu. Ko lai dara ar vecu cilvēku.

— Mantu viņai laikam ir diezgan, — es uzmanīgi zondēju.

— Pilnīgi pietiekami, — Angelika nekavēdamās atbild.

— Jā, — es saku.

— Jā, — Angelika piekrit. — Liktenis. Tas ir liktenis!

— Un tad jūs tā — dzīvojat?

— Jādzīvo, — Angelika saka

— Pareizi, kamēr dzīvs, tikmēr jādzīvo, — es dziļdomīgi piekritu.

Un tā mēs šķiramies.

Angelikas vecmāmiņa man nelika mieru. Reizēm man bija sācis likties, ka pasaule ir netaisnību pilna. Tagad rādījās pienācis laiks revidēt šo ieskatu. Un Angelikas vecmāmiņa man sāka patīkt. Es iedomājos, kā viņa satiek vai, pareizāk, nesatiek ar Angelikas suni. Kā Angelikai jāaptekā vecais, kašķīgais cilvēks. (Veci cilvēki vienmēr ir kašķīgi!) Kā...

Tad man atkal sametās Angelikas zēl. Man gribējās aiziet pie viņas ciemos un neko nerunāt, tikai klusi un izjusti pieglaust Angelikas vaigu savējam. Kas par to, ka agrīnos jaunības gados mums par abām bija viens puisis, kas par to, ka Angelika viņam par mani stāstīja visādus niekus! Beigu beigās tas puisis netika mums ne vienai, ne otrai, viņu nozvejoja kāda harpija. Nu, miers viņa piemīn!

Es nopirku gabalu biskvīta ruletē — veciem cilvēkiem ir švaki zobi — un gāju pie Angelikas. Jau gabaliņu no viņas mājiņas mani pārsteidza troksnis, kas skanēja man pretī, un tajā skaidri izdalījās jaukā plate «Māte, es nāksū»; tāda kādreiz bija piederējusi man pašai, bet tad vienās viesībās kāds ciemiņš uzšēdās tai virsū. Lielu skandālu taisīt nevarēju, tas ciemiņš bija mans priekšnieks. Bet tagad atkal skanēja senā melodija... Angelikas savrupmājas pagalmā es ienācu aizgrābt.

Angelika pakāra manas mārtinprozes, biskvīta ruliņus nometa uz spoguļgaldina un sauca:

— Tā ir paredzēšanai! Tā ir visistākā priekšnojautā!

— Kāda tad? — apjautājos, atbrīvodamās

gaumē — ja tev mugurā būs trāpijusies kāda veca lupata, viņa nopētīs tevi no galvas līdz kājām... Bet par jaunu apģērba gabalu ne vārda!

Tāpēc es klusi un izjusti nepieglaidu Angelikas vaigu savējam.

— Vai tev te kāda balle? — tikai apjautājos, kārtodama savu tiešām gaumīgo frizūru pie spoguļa, kuru Angelika bez jebkāda pamata dēvē par ampīru.

— Ak ko, tāpat vien, — viņa viegli atteica. — Pāris cilvēku, zini... Vecmāmiņai, vai vari iedomāties, jaunā vietā ir vientuļi. Man gribējās viņu drusciņ izklaidēt.

Te kaut kas nebija kārtībā, gluži kā Bermudu trijstūrī. Un es nolēmu būt piesardzīga, kā pieredzējis kuginieks šī trijstūra zonā.

— Es te atnesu kādu nieciņu, — norādīju uz saīnīti ar biskvīta ruliņiem.

— Ak ko, nevajadzēja, kam tu, mīļā, pūlējies, sirsniņš paldies! — Angelika automātiski atcīvināja.

— Tas nav tev, tas ir tavai vecmāmiņai, — es brīdināju.

— Ko? — Angelika satraucās, bet tad tūlīt atkal nomierinājās. — Nē, tu gan esi mīļā!

«Skaistā dārzniece, kas rozēs plūc...» vēl mīļākā balsi sāka dziedāt kāds iesnains tenors. Platē, protams. Angelika engēliski pasmaidīja.

— Vecmāmiņai patīk, tas taču ir no viņas jaunības, — viņa teica man maigi piedodošā tonī. Kam Angelika piedeva? Dziedātājam? Vai vecmāmiņai?

Mēs gājām istabā, Angelikas labajā istabā, ko viņa līdz šim brīdim nezina, kā nosaukt. Sākumā viņa teica viesistaba, bet tad viņai kāds bija aizrādījis, ka tas skan banāli. Pēc tam viņa teica bibliotēka, un drīz pēc tam kāds pavisam cits atkal aizrādīja, ka bibliotēkā mēdz būt vairāk grāmatu, nekā tās sameklējamās pa Angelikas sekcijām.

Tagad Angelika saka vienkārši «istaba» un, zināt, visi saprot.

Istabā bija salasījies krietns bariņš cilvēku. Tie visi bija jauni ļautiņi, kam savas nākotnes lielākā daļa neapsaubāmi vēl stāvēja priekšā, un pēc viņu ģimijām varēja redzēt, ka tā viņiem rādās daudzsoļoša. Kā tad, es jau arī kādreiz tā domāju. Jūsu gados. Gan paši redzēsiet, kas tur galā sanāk!

Vienā istabas kaktā bija novietots vienkārši pasakains gramofons ar tauri, un tā nūdien nebija šodien taisīta. Tā bija īsta veca taure, tāda, kuru ieraugot sirds saldi un sāpīgi iekņūdas: ai, kāpēc gan es pirmā netiku tai vecajā burvīgajā graustā, kur šis gramofons stāvēja!

Agrāk Angelikai šā gramofona nebija, varu galvu likt kūrā. Es viņas mājas iekārtojumu pazīstu kā savas ausis. Bet tagad gramofons bija un spēlēja, un tam blakus, it kā tā būtu parastākā lieta pasaulē, stāvēja Angelikas puika dievišķi retrigā matroža uzvalciņā un vienaldzīgu vaigu malniņa plates. Un jaunekligie skatītāji uzgavilēja ik nākamajam šedevram. Nupat sāka locīt balsi Roberts Vizbulis. Un tad es ieraudzīju šūpulkrēslu.

Vai tas jau nebija par daudz? Kur Angelika pēnusi šūpulkrēslu? Un tas bija tik moderni apdilis, un tam bija zaļa samta parocē!

— Tas maksā baigo naudu, — kāda sievietē man līdzās sacīja dzīvu patiesību.

— Mēs gribējām vecmāmiņai sagādāt prieku, — Angelika atteica. — Šūpulkrēsls ir tik ērtīl!

Kad Roberts Vizbulis vairākkārt bija apgalvojis, ka visas dāmas mīlot, to tikai nevarot sacīt par piķa dāmu, Angelika pielika pirkstu pie lūpām.

— Vai mēs esam par skaļu? — nekavējoties vaicāja sieviete, kas nupat tik pareizi bija notaksējusi šūpulkrēslu.

— Varbūt nedrīkst smēķēt? — ievaicājās kāds no jaunajiem cilvēkiem un jau grāsijās nodzēst cigareti. Kāds upuris no viņa puses!

— Nē, — Angelika vāri pasmaidīja. — Es tikai domāju... es nezinu... man jāiet vecmāmiņai apjautāties, vai viņa nebūtu ar mieru iznākt pie mums.

Angelika izpeldēja no istabas, klātesošo norūpējusos un pat bažpilno skatienu pavadīta.

Mēs stāvējām un saskatījāmies. Kaut kas vārdos neizsakāms lidinājās gaisā. Tas bija tāds savāds brīdis, un es atkal jutu, ka nav pamata atmet piesardzību. Mēs tramīgi uzlūkojām cits citu. Kā stirnas kolhoza ābolīna laukā.

— Ieiesim, — izdzirdu Angelikas kluso balsi sev tepat līdzās. Viņa bija pienākusi nedzirdami. — Vecmāmiņa negrib nākt šurp, bet viņa teica, viņai neesot iebildumu, ja jūs...

Viens otru vienlaikus bīdāmi un atturēdami, sagājām nelielā telpā, kuru Angelika ilgāku laiku bija centusies izveidot par savu būduaru. Bet vienmēr šai telpai kaut kā bija pietrūcis līdz absolūtai pilnībai.

Šoreiz netrūka nekā. To mēs sapratām uzreiz, tiklīdz bijām pārkāpuši istabas sliekšni un iespējami cieši sagrupējušies gar durvīm; mums nevienam nebija drosmes iziet istabas vidū, kur sēdēja vecmāmiņa.

Viņa sēdēja un adīja.

Viņa sēdēja pītā krēslā, kādi kādreiz simtiem bija mētājušies vasarnīcās.

Viņas priekšā zemē bija no saknēm pīts grozs ar vairākiem pelēkas un brūnas dzijas kamoliem.

Viņai pie kājām gulēja kaķis.

Viņai pie labās rokas stāvēja ratiņš pilnā kaujas gatavībā.

— A kungs, cik skaistil — man aiz muguras it kā nopūtās, it kā ieraudājās kāda sievīšķīga balss.

— Kāds simbols, — virišķīga balss papildināja, un arī šī balss nebija brīva no cildena aizkustinājuma.

— Vecmāmiņ, mēs ienācām pie tevis, — Angelika dūdoja.

Vecmāmiņa neatbildēja, tikai sparīgi ar rādāmo pirkstu paberza gar degunu un turpināja adīt.

— Angelika slikti dzird, — Angelika teica. Viņa atkārtēja savu teikamo skalāk, un tagad vecmāmiņa paskatījās uz mums. Es zvēru, ka šai skatienā bija viss mūsu priekštecū viedums un dzīves gudriņa.

Tad vecmāmiņa adīja tālāk, un mēs klusītiņām izgājām no telpas, kuras islaicīgais apciemojums bija darijis mūsu dvēseles gaisas un pacilātas.

Vēlāk vecmāmiņa iznāca pie mums un izdzēra trīs piņģerotus balzāmiņa, viņa teica, tas sasildot vecus kaulus. Viens jauneklis gribēja, lai viņa pastāsta kaut ko par veciem laikiem, bet viņa tikai pasmējās un atmeta ar roku. Angelikas brīnumbērns atkal uzlika Robertu Vizbuli, un vecmāmiņa, neko pretī nebildusi, to noklausījās, bet pēc tam lūdza, vai nevarot Zigismundu Lorencu. Tas viņai esot tā kā tuvāks.

— Tāds prāta gaišums tik sirmā vecumā! — man aiz muguras teica vēl kāda balss. Es palocīju galvu, bet sirdī man kaut kas sūri smeldza, un tas nebija par vecmāmiņas aizgājušajām jaunības dienām.

Kā tai Angelikai laimējas, es domāju, kad gāju mājās un man zem kājām retro stilā čabēja dzeltenas lapas. Tagad viņai ir gramofons ar tauri, šūpulkrēsls un vecmāmiņa. Vai, ja vēlaties, varu minēt vecmāmiņu pirmajā vietā, summa nav atkarīga no saskatāmo kārtības. Kā lai tagad Angeliku pārturmo?

Man laukos dzīvo viens onkulis, varbūt aicināt to šurp? Viņš gan pamatīgi met. Bet viņam šķūnī līdz šai dienai stāv kuļmašinas

— JANKAM GAN VEICAS!
— NAV BRĪNUMS. VIŅŠ SĒZ UZ ELEKTRONISKĀ SKAITĻOTĀJĀ.

U. MEZAVILKS

ŠIS UN TAS PAR ŠO UN TO

Dāma ietei vaikalā, lai izvēlētos dāvanu vīram.

— Varbūt kaklasaiti, kundze! — piedāvā pārdevējs.

— Nav nozīmes. Viņam ir tāda bārda, ka kaklasaiti neredzēs.

— Tad varu piedāvāt jums modernu pulloveru. Apbrīnojama krāsa...

— Diemžēl nederēs. Es jau paskaidroju, ka viņam ir milzīga bārda.

— Tad uzdrošinos piedāvāt jums modernu zeķu pāri.

*

— Esmu šausmīgi nobažījies: mans mazais Kalle kaut kur nozudis.

— Nomierinieties, Karlsona kundze, ar viņu nekas nenotiks, viņu taču pazīst viss rajons!

— Baidos, ka šodien neviens viņu nepazīs, es viņu nomazgāju vannā.

A. ANDREEVS
(«Stārsl», Sofija)

RADAGABALS

Pirms vairākiem gadiem, kad viens no trim pilsētas vietvalžiem iecēla — ticēsim, ko šai sakarā runā cilvēki — savu radagabalu par arkāriju — magistrāta mantzīni, neviens šai apstākli nesaskatīja neko nosodāmu. Jo vairāk tāpēc, ka Salustijs, tā radagabalu sauca, sākumā kērās pie darba ar neredzētu sparū. Viņš sēdēja viņam ierādītajā istabā no rīta līdz vakaram, pieņēma apmeklētājus, savāca iemaksas un nodevas, izsniedza atļaujas nodarboties ar amatiem un tirdzniecību. Katra ceturksņa beigās viņš veda savāktu naudu uz galvaspilsētu, uz centrālo naudas krātuvi.

Bet pagāja laicīnš un Salustijs sāka mest kažoku uz otru pusi. No rītiem viņš nāca darbā vēlū, lamāja apmeklētājus, kas drūz-

kluva daudzu netikumu varā, turklāt viņu sagrāba visbriesmīgākais no tiem — azarts. Viņš caurām naktīm spēlēja uz velna parādšanu, zaudēja un maksāja, smiedamies, ka nākamajā dienā hipodromā uz derībām vinnēs desmitreiz vairāk.

Visa pilsēta runāja par šo laimes lutekli un viņa dēkām. Tas nebija noslēpums arī triumfāriem. Taču divi no viņiem domāja apmēram tā: «Salustijs ir kolēģa cilvēks. Kolēģis ne vienreiz vien ir piekāpies manā labā, pievēris acis. Tagad man viņam ir jāatlīdzina...»

Tad kādā lietainā rudens rītā no Romas ieradās komisija pārbaudīt pilsētas mantzīni. Pieskaidrojās, ka Salustijs ir piesavinājies vairāk nekā septiņdesmit tūkstošus sesterciju. Viņu iekala važās un stingrā apsardzībā aizveda uz galvaspilsētu.

Triumfāri nekavējoties sapulcējās magistrātā. Viens no viņiem teica:

— Tagad, kad tas... nelietis ir aizvests un likums piemeklēs viņu ar visu savu bardzību, mums ir jārūnā skaidra valoda. Mīļais draugs, — viņš pagriezās uz otra triumfāra pusi, — iegriezī gan tu mums ar savu radagabalu...

— Simt tūkstoš fūriju! — otrs triumfārs sašutis iesaucās, — Salustijs nav vis mans, bet viņa radnieks! — Un viņš parādīja ar roku uz trešo triumfāru.

Trešais piesarka taisnīgās dusmās un sāka kliegt:

— Meln! Salustijs man nav nekas! Dievi mani liecinieki, es visu laiku biju pārliecināts, ka arkārijs ir radagabals vienam no jums!

mējās viņa durvju priekšā. Lūdzējus viņš pieņēma tikai pa vienam un iekāms tie paguva atvērt muti, teica:

— Man patīk uz klausīt lūgumu, ja tam pa priekšu iet dāvana...

Vieni tūlīt raisīja valā makus, citi dusmīgi gāja projām, cieši apņēmušies sūdzēties. Bet tad viņi atcerējās, ka arkārijs ir rados vienam no triumfāriem, un gāja atpakaļ zemu noliektām galvām...

Salustijs dzīvoja ar plašu vērienu. Viņš pašuva pie visdārgākā drēbnieka desmit togas, samauca pilnus pirkstus zeltā kaltu gredzenus, sāka izeisties ar smaržīgām eļļām. Vakaros viņš mēdza ilgi sēdēt viņūzi «Leda». Viņš dzēra tikai Hiosas vīnu un lika sev cept pildītus strazdus vai sīvēnu ar sēnēm un kastāniem.

Maz pamazam Salustijs no-

Francijas Iekšlietu ministrijas darbinieki telpu tīrīšanas laikā atrada kastī ar uzrakstu: «Ļoti slepeni». Tika atsaukts eksperts kriminālistikas jautājumos un valsts drošības orgānu darbinieki. Viņi konstatēja, ka kastē ir laika prognozes 1926. gadam.

*

Kādam japāņu profesoram ir neparasts vaļasprieks: viņš kolekcionē tualetes papīru. Līdz šim profesors savācis 300 dažādas tualetes papīra šķirnes no 60 valstīm.

*

Mīks Harijs, kas agrāk strādāja kādā Holivudas filmstudijā par kurjeru, tagad ir iecelts par filmu caurskatītāju. Viņa pienākums ir noskatīties visas šausmu filmas. Ja Harijs pārņem balnu trīsas, tas nozīmē, ka filma ir laba. Pretējā gadījumā to sūta atpakaļ uz studiju.

Piecu gadu laikā Samnervilas bankas (ASV) darbinieks Kenets Snaiders ziedoja vietējai baznīcai 60 000 dolāru, tādējādi visā apkārtnē iemantodams deviņcīga cilvēka slavu. Taču pēkšņi šis priekšzīmīgais cilvēks nokļuva tiesā uz apsūdzēto sola par 400 000 dolāru lielas summas piesavināšanos. Kā uz šo faktu reaģēja baznīca? Vai tā atdeva nozagto naudu cietušajiem? Nē. Vietējais mācītājs paziņoja, ka mīksts Snaiders atdevis naudu dievam, bet no dieva nevarot prasīt, lai viņš to dotu atpakaļ.

Hobekenā (Belģijā) atrodas rūpnīca vara, cinka un svina pārstrādāšanai. Tā izplata indīgus izgarojumus, no kuriem pirmām kārtām cieš bērni. Ārsti atraduši viņu organismā svini. Kā uz to reaģēja varas iestādes? Jau slēgtas visas skolas un bērnudārzs, kas atrodas rūpnīcas tuvumā. Rūpnīca turpina izplatīt indīgos izgarojumus.

*

Aptauja Lielbritānijā liecina, ka viesmīļiem jāuzmet tikai skatiens viesu kaklasaitēm, lai uzzinātu, ko viņi vēlas. Džentlmeņu vidū pelēka kaklasaite nozīmē džinu, puķaina — viskiju, punktaina — gaišo alu, sarkana — konjaku, zaļa — degvīnu ar minerālūdeni, pastelī krāsa — glāzi baltvīna. Personas, kas valkā militāru tērpu, izprast ir vēl vieglāk. Sauszemes karaspēka uniformā tērplis vīrs restorānā nozīmē viskiju, jūras karaflotes uniformā — rumu, aviācijas uniformā — alu.

*

Stambulas (Turcijā) multnieku uzmanību piesaistīja pasažieris, kura milzīgā pēdu apmēri nekādi neatbilda viņa mazajam augumam. Pulsim lika novilkt kurpes, un tajās atrada 250 g heroīna. Pēc tam pārbaudīja arī citus lletu kurpju īpašniekus, šādā kārtā atklājot veselu narkotisko vielu tirgotāju bandu.

ZEMULULĀ VISS IR MIERĪGI

Nupat saņēmu sirdi plosošu vēstuli no sava drauga, amerikāņu sūtņa kādā Āfrikas valstī, ko es dēvēšu par Zemululu, lai nesagādātu draugam nepatīkšanas. Viņš raksta, ka valsts departaments uz viņu sācis šķībi skatīties un viņš nezina, ko lai šai sakarā dara.

Viņa nepatīkšanas sākušās ar to, ka Zemululā vesela gada laikā nav notikusi neviena antiamerikāniska demonstrācija. Vašingtona tas šķīst aizdomīgi un tā nolēmusi, ka sūtņi kaut ko slēpj. Uz Zemululu aizlidoja telegramma: «Nesaprotam antiamerikānisku demonstrāciju trūkumu jūsu rajonā. Lūdzu, paskaidrojiet, kāpēc vietējie iedzīvotāji ir noskaņoti draudzīgi.»

Draugs telegrafēja, ka atmosfēra valstī neveicina demonstrāciju rīkošanu un cita izskaidrojuma viņam nav. Viņš nosprieda, ka Vašingtona tas apmierinās, bet pēc nedēļas atnāca jauna telegramma: «Kāpēc līdz šim nav ziņu par notikušajiem un plānotajiem valsts apvērsumiem? Jūs esat vienīgais sūtņi Āfrikā, kas negaida valdības gāšanu. Ar ko jūs nodarbojaties?»

Viņš atbildēja: «Apvērsuma nebūs. Armija lieliski saprotas ar premjerministru.»

Šai laikā ar Zemululas problēmu sāka nopietni nodarboties valsts departamenta lielākie speciālisti Āfrikas jautājumos. Tika nosūtīta vēl viena telegramma: «Jūs neesat atsūtījis ziņojumu par rasu attiecībām. Cik nopietns ir stāvoklis un kad var gaidīt eksploziju?»

Draugs vārgi atbildēja: «Rasu nemieri nav paredzami, mūsu cilvēki uzskata, ka tie nav iespējami. Lūdzu, paziņojiet, kur ir manas kļūdas!»

Ļaunu vēstītošs klusums turpinājās vairākas nedēļas, tad sūtņim paveicās un viņš varēja ziņot Vašingtonai: «Valsts kalnainajā rajonā var izraisīties skandāls ar «miera korpusu». Mūsu attiecības var tikt nelabojami sabojātas.» Viņš lūgt saņēma atbildi: «Malacis. Beidzot mums ir radusies pirmā iespēja. Atsūtiet vispilnīgāko informāciju!»

Sūtņi visu rūpīgi pārbaudīja un telegrafēja: «Ziņojumā par «miera korpusu» ieviesusies kļūda. Pirmajā radiogrammā bija teikts, ka «miera korpusu» darbiniece dzemdēs bērnu, pareizais teksts ir, ka viņa palīdzēja dzemdēt bērnu. Atvainojos, ka biju devis nepamatotas cerības.»

Valsts departaments bija nobažījies ne par jokam un aizsūtīja uz Zemululu indīgu telegrammu: «Pārbaudē konstatēts, ka Starptautiskās attiecības aģentūras operācijās Zemululā ir pilnīgā kārtībā. Fondi izmantoti paredzētajiem mērķiem, nav pat pazīmju, kas liecinātu par to noplūdi melnajā tirgū. Aģentūra ir norūpējusies un apsver varbūtību pārtraukt jebkuras palīdzības sniegšanu.»

Sūtņi atbildēja: «Palūdziet, lai aģentūra rīkojas bez pārliekas steigas. Lai arī amerikāņu nauda pagaidām nav nonākusi spekulantu rokās, stāvoklis var mainīties jau rīt.»

Pagāja mēnesis un pēkšņi atkal sāka klausīt šifrēšanas mašīnas: «Nupat pēc ekskursijas pa Zemululu pārbraukusi kongresmeņu grupa. Viņi ir apmierināti ar progresu un stabilitāti, lielu iespaidu atstāja arī tas, ka nebija manāma nekāda graužošā darbība. Vai jūs saprotat, ka tas var kaitēt visam nākamā gada budžetam? Tāpat darām jums zināmu, ka žurnāla «Time» un «Newsweek» korespondenti ir oficiāli sūdzējušies galvenajiem redaktoriem, ka no Zemululas nav par ko rakstīt. Vašingtonā visi ir ļoti nomākti.»

Glābdams savu karjeru, sūtņi atbildēja: «No Pekinas nupat ieradusies divi kultūras atašēji un atklāja ķīniešu restorānu.»

Atbilde atnāca nekavējoties: «Apsveicami Jūsu telegramma mūs visus sajūsmināja. Cik

«Urzica», Bukareste

«Paris Match», Parīze

«Quick», Minhene

— TO SPEJ TIKAI TUI MUMS IR IZTRŪKUMS NOLIK-TAVĀ, BET TU PERC BIĒTES UZ «REVIDENTU»!

«Dikobraz», Prāga

«Nebelspalter», Roršaha

«Punch», Londona

— TU UZ MATA TĀPAT KĀ MANI SEŠI IEPRIEKŠĒJIE VĪRI, PRO-TAMS, PAZĪSTI SENES LABĀK NEKĀ ESI!

«France Dimanche», Parīze

— ŠĪ RUNČA SLINKUMS IR NEIEDOMĀJAMS! VIŅŠ PELES ĶER JAU AR SLAZDIEM.

«Eulenspiegel», Berlīne

Redakcijas kolēģija: I. Palkovs (galv. redaktors), Pēteris Ēteris, Zanis Grīva, M. Līmane, V. Mihailovs, H. Rukšāns, E. Rusmanis (galvenais māksl. redaktors). Tehniskā redaktore M. Kairiņa. LKP CK izdevniecība, 226081, Rīgā, Balasta dambī 3. Laikraksts «Cīņā» izdevums. Redakcijas adrese: 226081, Rīga-81, ab. k. 19. Preses namā, Balasta dambī 3. Telefoni: galvenā redaktora vietniekam — 463872, atbildīgajam sekretāram — 460331, vēstulju daļai — 469568. Nodots salikšanai 21.04.81. Paraksts iespiešanai 06.05.81. JT 00030. Formāls 70×100/8. Ofseta tehnika. 2,58 uzsk. iespiedl., 3,70 izd. l. Melns 105 000 eks. Pasūt. Nr. 463. Iespiesls Latvijas KP CK izdevniecības tipogrāfijā, 226081, Rīgā, Balasta dambī 3. Manuskriptus atpakaļ neizsniedz.

Журнал сатиры и юмора «Дадзис» (Чертполох). Выходит 2 раза в месяц на латышском языке. Издательство ЦК КП Латвии, 226081. Рига. Адрес редакции: 226081, Рига, Баласта дамбис 3. Телефон: главный редактор — 463872, ответственный секретарь — 460331, отдел писем — 469568. Принято к печати 21.04.81. Подпись к печати 06.05.81. Формат 70×100/8. Офсетная техника. 2,58 экз. в печать, 3,70 экз. в изд. л. Черный 105 000 экз. Заказ № 463. Распространяется издательством ЦК КП Латвии, 226081, Рига, Баласта дамбис 3. Рукописи не возвращаются.

Klusais amerikānis zaļajā beretē:
— Demokrātija ir tad, kad es varu
šaut virsū katram ģimim, kas man nepatīk,
bet terorisms ir tad, kad man
neļauj to darīt!

G VINDEO

G. VINDEO
1973